

پلائي بُرائيءَ

هڪ دفعي هڪ ڊاڪو مرٿينگ حالت ۾ اسپتال ۾ داخل ٿيو. ڏاڍي تڪليف هئس. اسپتال ۾ جنهن وارڊ ۾ داخل ٿيو اُتي هڪ دياوان نرس ڪم ڪندي هئي. نرس جي سٺي سنڀال ۽ شيوا ڪرڻ ڪري ڊاڪو بهتر ٿيندو ويو.

علاج جي وقت ڊاڪو جي من ۾ ويچار آيو ته هن نرس کي ڪٿي نه ڪٿي ضرور ڏٺو آهي. جڏهن ڳالهائڻ ٻولائڻ جهڙو ٿيو ته هن نرس کي پڇيائين، ”مون توکي ڪٿي ڏٺو آهي“ پرهن جي سوال جواب بدران نرس ماڻ ۾ مُشڪي اُتان هلي ويئي. ور ور ڪري پُڇڻ کان پوءِ نرس جواب نه ڏنو. ڊاڪو جيڏاڍي چاهنا هئي ته نرس جي پوري سڃاڻپ ملي. آخر ۾ ڊاڪو نرس کي چيو ”هاڻي جيڪر سڃاڻپ نه ڏيندين ته مان ٽپو ڏيئي آپگهات ڪندس“. نرس ڊڄي ويئي. لاچار ٿي ڏک پري آواز ڇيائين، ”پاءُ، مان هڪ وڏو پيڻ آهيان. تو ئي مون کي وڏو ڪيو آهي. هڪ رات تون ئي ڊاڪو ٿي اسان جي گهر آئين. مون کي رسي سان ٻڏي مُنهنجي اکين اڳيان تو مُنهنجي پتيءَ جو خُون ڪيو. مُنهنجي گهر جو سڀ ڪُجهه ڪٿي مون کي سڄو ڪري ڇڏيو. جڏهن تون هن اسپتال ۾ آئين، ته مون توکي بر وقت سڃاتو. چاهيان هان ته توکان بدلو وٺي سگهان هان پر اندر مان آواز آيم ته بُرائيءَ جو بدلو پلائي هڻڻ گهرجي.“ ان ڪري تهنجي سڄي شيوا ڪري سٺي سنڀال ڪري توکي جلد نڪ ڪرڻ جي ڪوشش ڪيم.

ميرا ڪپڙا صابن سان ئي ڌوئبا آهن، ان طرح بري ماڻهوءَ سان سٺو ورتاءُ ڪبو ته سندس من به صاف ٿيندو ۽ پاڻ به ٻين سان بُرائيءَ بدلي پلائي ڪندو. پلائي ڪندين تان پلو تنهنجو ٿيندو، پلائيءَ جا پاڙا ڏئي توکي ڏيندو.

زندھ سا قوم رهندي، جنهنجي زبان زندھ